

48. SÆSON

DANSK SKOLE SCENE

1967-68

ANDORRA

SKUESPIL I 12 BILLEDER AF

Max Frisch

Max Frisch

Ann-Mari Max Hansen

Oversættelse: *Jørgen Engberg*

Iscenesættelse: *Leon Feder*

Scenografi: *Togo Esben*

Ruddy Nyegaard

Musik: *Finn Saverg*

Knud Rex

PERSONERNE:

Andri *Ruddy Nyegaard*

Barblin *Ann-Mari Max Hansen*

Læreren *Knud Rex*

Moderen *Kirsten Søberg*

Senoraen *Elsa Kourans*

Pateren *Paul Erik Christiansen*

Soldaten *André Sallyman*

Værten *Børge Møller Grimstrup*

Snedkeren *Bjørn Spiro*

Lægen *Bjørn Puggaard-Müller*

Svenden *Ib Mossin*

Nogen *Julius Funder*

En idiot *Ernst Meyer*

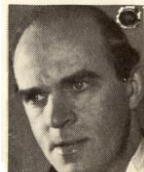
Kirsten Søberg

Bjørn Puggaard Müller

Andre Sallyman

Børge Møller Grimstrup

HANDLINGEN FOREGÅR:

1. billede: Foran et andorransk hus

Torvet i Andorra

Monolog (enetale) ved vidneskranken

2. billede: Uden for Barblin's kammer Monolog ved vidneskranken

3. billede: Hos snedkeren Monolog ved vidneskranken

4. billede: Stue hos læreren Monolog ved vidneskranken

5. billede: Uden for Barblin's kammer

6. billede: Torvet i Andorra

7. billede: Sakristiet Monolog ved vidneskranken

8. billede: Torvet i Andorra —foran det hvide hus

9. billede: Stue hos læreren Monolog ved vidneskranken

10. billede: Torvet i Andorra Monolog ved vidneskranken

11. billede: Uden for Barblin's kammer Monolog ved vidneskranken

12. billede: Torvet i Andorra

PAUSE EFTER 8. BILLEDE

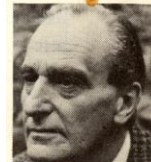
Leon Feder

Paul Erik
Christiansen

Ib Mossin

Bjørn Spiro

Elsa
Kourani

Julius
Funder

Ernst
Meyer

Georg
Philipp

6. dec. 1930

ANDORRA

Andorra har intet at gøre med geografibogens Andorra eller med noget andet eksisterende land. *Andorra* er et hvilket som helst sted på jordkloden — en by eller et land — hvor mennesker har fundet sammen i et samfund for at leve og dø.

Det *andorranske* samfund har som andre samfund *en læge, en præst, en lærer, en håndværker* (snedkeren), *en soldat* o.s.v. De lever et pænt og borgerligt liv, der er ligeså »uniformeret« og gråt som *Soldatens* uniform. De prøver ikke på at forstå andre menneskers problemer, hvis de ikke netop drejer sig om dem selv. Folk, der er *anderledes*, ser de ned på.

Derfor tør *Læreren* ikke fortælle sine landsmænd i Andorra, at han har fået en søn med en kvinde fra den hadede og frygtede nabostat hos »*de sorte*«. Han påstår, at drengen, *Andri*, er et jødisk barn, som han har reddet fra jødeforfølgelserne hos »*de sorte*«.

Andri er dog populær i Andorra, så længe han opfører sig, som dette samfund mener, at en jøde bor opføre sig.

Men da det afsløres, at han *ikke* er jøde, ønsker han ikke at forandre sig. Han siger:

»Sålænge jeg har kunnet opfatte noget, har man fortalt mig, jeg var *anderledes*, og jeg har prøvet efter, om det er, som de siger. Og det er det: jeg er *anderledes*. Man har fortalt mig, hvordan sådan nogle som jeg bevæger sig, nemlig sådan og sådan, og jeg har set efter i spejlet næsten hver aften. De har ret, jeg bevæger mig sådan og sådan. Jeg kan ikke lade være ... Pastoren har sagt, jeg måtte acceptere det. Nu er det jer, der må acceptere jeres jøde.«

Da *de sorte soldater* har besat Andorra, kalder de *andorranerne* sammen på torvet for at undersøge, om der er jøder blandt dem. *Andri* bliver trukket frem og dømt til døden *som jøde*.

I monologerne, som gang på gang afbryder hovedhandlingen, fortæller *Lægen, Præsten, Snedkeren, Læreren* og de andre *andorranere*, at de ingen skyld havde i, hvad der *dengang* skete:

»Ingen kunne vide, at han ikke var en af dem ... Har jeg måske trukket ham til pælen? ... Han var også selv ude om det ... En ordre er en ordre.«

Sådan sagde »*tyske andorranere*« efter 2. verdenskrigs massedrab på jøderne. Læs morgenavisen — »*andorranere*« over hele verden udtaler sig dagligt på samme måde i året 1967.

Det år, hvor fire Beatles sang: »All you need is love«.

Henrik Moe.